

RAVIN TOKAHLEET

LYHYKÄISIÄ LIESITUULETTIMEN VALOSTA

RAVINTOKAHLEET

LYHYKÄISIÄ LIESITUULETTIMEN VALOSTA

—

JUHA VÄISÄNEN

KOLERA



Beibi, minä olen nyt tehnyt tämän kirjan. Elämälle kiitos! Ja ihmisille ja eläimille ja Koleralle. Erityiskiitos tekstien ja teoksen kummeille ja kättilöille, ystäville, rakkaille.

Kannet Mia Nieminen & Susinukke Kosola
Taitto Susinukke Kosola
Teksti Juha Väisänen

Julkaisija Kolera 2015
Painopaikka Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-93-5427-6
ISBN 978-952-93-5428-3 (PDF)

kolerakp.blogspot.com



Tämä teos on lisensoitu Creative Commons Nimeä-EiKaupallinen 4.0 Kansainvälinen -lisenssillä.

KAHLEISTA

”On syytä unohtaa kaikki, mitä on opetettu metallin käsittelystä talvipakkasella. Ensimmäinen lenkki kohtaa oikeutettua vastustusta, koska on riippuvainen toisesta. Lenkit ovat sisäkkäin.

Sinulla on vain luonnottomia vihollisia. Kieli on vielä kiinni liukumäessä, syöt mitä olet etkä havaitse kaaosta ympärilläsi. On pidettävä mielessä, että tutkimattomat vedet voivat olla juomakelvottomia, vaikkakin houkuttelevan värisiä ja toistavat täsmälleen sen, mitä valo sanoo, vain hauskemmin. Olet vapaa hakkaamaan kahleita rytmikkäästi, olet vapaa soimaan. Vierität vastuun alamäkeen, tajuat luonnonmukaisuuden tarkoittavan sitä, että joku saa, joku tyytyy. Äskettäin olit vielä riippuvainen, nyt olet irrallasi etkä ymmärrä täysin mahdollisuuksiasi. Väsyttävät ihmiset ympärillä mahdollistavat aikaisen poistumisen ja unen. On hyvä olla yksin, on hyvä olla olematta. Nurkkaan ahdistettuna näet ikkunan. Unohda se. Se ei ole mahdollisuus, liekö edes todellinen.

On syytä muistaa, että vuorokaudessa on 24 tuntia. Otat tavaksesi hukata niitä. Minä kerään ne talteen, otan niistä ilon irti. Sitten palautan, väsytyt hetket, et tunnista niitä, et tunnusta niitä. Kerää ne silti, kannan sylissä kuin arvokkaintasi, palaa itsestäsi, joka lopulta ottaa osasi, etkä tiedä ollako onnellinen vai välinpitämätön. Kahleet eivät katkea kuin väsyttämällä, riuhtominen rikkoo ihon. Elämän puna lattialla käyttää sinua hyväksesi. Ja sinä sitä. Vietät sen äärellä yhä enemmän aikaa.”

KESTOMENESTYJÄT

Sillä niitähän me olemme,
ihmiskokeita, koska
valuutta on elämän
perusedellytys
rypistynyt otsa on
oikaistava ruiskeella.

Marmorin raikkaus, kadonnut lapsus,
paikallaan pysyvä mies
on historiaa.
Kruunuja tehtaillaan
läkipellistä ja
peilistä tuijottaa
koekaniini.

Vesikello soi ja vieroitusoireet
runtelevat selkärankaa.
Radiotaajuuksien terveysneuvonta
etteri
eettisesti
kestämätön.

Hiusmurtuma halkaisee päälään.
Otsalohkot kohkaavat
tästä uudesta virvokkeesta joka
rauhottaa.
Verrokkiryhmä addiktoitui
sokeripillereihin.

Lumelääkitys kolmella kulmalla,
ehtoollisviiniä,
sanelet maailman
koska tutkijat yhdistävät kasvosi
virtapiireihin.

Kertakorvaus.

Olkaa hyvät,
verrokkiryhmä.
Estradi on teidän.

KAUNIS PÄIVÄ

Puolelta päivin
”ylös”
sikiöasennossa
haukotaan henkeä
sovitaan nyt vaikka, että
säästetään energiaa

Sitten aurinko jo laskeekin
ruumis on kääntynyt itseään vastaan
loinen itsensä sisällä
nakertaa lihaksia
pitää syödä hyvin, että jaksaa
kuluttaa

Auringon taustoittama pilvirintama
kuin mukulakivihiillos
hehkuu
sinä hehkut pakenevassa valossa
sinä
lopputuote

Väsy kävi päivän ylle
jo survottaessa väkivalloin
tarjouskollaasia
läpi
postiluukun kilpi ei suojaa
siltäkään

Saarioisten mikrokiusaukset
eurolla rasia
mutta ei taida uskaltaa ulos
vielä tänään
en huomannut katsoa
kauanko

Olisipa ollut vähemmän kaunis päivä

näitä on niin kovin harmillista
viettää yksikössä
paha sitä mennä väkisin yrittämään
jos puuttuu elämän
nälkä

HÄPYÄ

Vetinen ja mauton väkijoukko
väliäkö sillä, missä maassa
pääät ja kengänpohjat, samaa
harmaan syysaamun
väsynyttä mäskiä
jossain joukon keskivaiheilla
valittava parkaisu
”Paetkaa!”
aikaansaa reaktion.

Reaktorin alasajo
lokakuun kultaa
sienimetsällä pilvipoutaa,
kotirouva kiittää luojaansa,
pöytäsuolaan on lisätty
jodia. Kuvankaunis
kaunokainen
kaivinkonetta kaipaa,
kynsinauhat verisen
mullan peitossa.

Kettuneito pukee ylleen
nahkatakkia,
marttyyrin viittaa,
sulhasia tulvii ikkunoista,
siellä morsio kirkuu.
Astmaatikko laskeuman alla
levollisna itseään kiittää
helppo vailla kiirettä hengittää.

Europarlamentaarikko kirjoittaa
vihreistä orgasmeista.
Poskia punottaa.

SÄÄLIMÄMME

Olen ottanut hänet omakseni. En tiedä hänessä vikaa. Revin kuitenkin ja katson häntä uudessa sängyssään.

– No, onko mukava?

– On kyllä. Kyllä tässä kelpaa.

– Mitenkäs sen lampun kanssa?

– Ehtiihän tuon. Päivät kuitenkin vielä sen verran pitkiä.

– Niin, onhan se niin. Onkos tässä jotain paikkaa lähellä, mistä sellaisen saisi?

– Eiköhän. Pitää vertailla hintoja. Mitenkäs, isä, pitääkö minun salailia sitä... sitä?

Häkellyn. Annan katseeni paeta lattiaan.

– Kyllä minusta tuntuu, että se on edelleen välttämätöntä.

– Eikö kukaan tosiaankaan tiedä?

– Ei, ei tosiaankaan.

Poika nousee istumaan ja nojaa leualla nyrkkiinsä, kyynärpäällä polveensa. Hiljennyn minäkin ja käännän katseeni hänen köyryselästänsä. Tarkkailen listojen kuntoa, käyn kokeilemassa ovia.

– Tämä sarana tarvitsee rasvausta. Minulla on varmaan ylimääräistä lukkosulaa autossa.

Poika kyhnyttää leukaansa. Nousee ylös, astuu parvekkeelle. Katson hänen selkäänsä, hän katsoo parkkipaikkaa. Vahvaksi minä hänet kasvatin. Sellaiseksi, joka pärjää, joka

etenee. Tuo poika ei jää jalkoihin. Silti katson häntä yhä enemmän perimänsä jatkeena. Voisiko hän sittenkin... voisiko hän kasvaa toisin? Onko oma varjoni liian suuri? Voisiko hänestä tulla heikko?

Tekeekö hän kohta kaiken helpoimman kautta? Valitseeko kaupan hyllystä halvimman teollisen roiskauksen, unohtaako hän kaikki arvomme? Omistaako hän lainkaan kirjahyllyä vai toteaako pärjäävänsä kirjastolla ja riittävän nopealla internet-yhteydellä? Onko tämä kaikki häneen kirjoitettu kahdella kierteellä?

Poika kääntyy äkisti ja astuu huoneeseen. Hän ottaa takkinsa ja tekee lähtöä.

– Ajattelin lähteä käymään isän haudalla.

Hän yrittää ohittaa minut varoen kosketusta. Astun tukkimaan oviaukon puoliksi, pakotan katsekontaktin.

– Kai sinä tiedät, että olemme aina rakastaneet sinua omanamme?

– Täytyykö sinun kysyä?

**ENSIMMÄINEN LUKU, JOKA
HERÄTTÄÄ RUOKAHALUN**

KAIKESSA

Sisko ja sen enkelimäinen
veljenpoika tassuttelevat
taidemuseossa, ja tämän
tähden heitä paheksutaan,
koska Särestöniemi vaatii
pyhittämistä ja harraspaloja.

Fellaatio-installaatio oikeussalissa
saa uskomaan siihen, että kaikki
voivat nousta korkealle, koska
jokainen meistä on lopulta
yhtäläinen limainen nuijapää,
kudun jatke, kosteissa olosuhteissa
synnytetty, oikein kypsennettynä
maukas.

Tulevat graafisen suunnittelun
ammattilaiset tyydyttävät
rappion kaipuutaan,
kromehtivat sisuksiinsa lättöjä,
joista tulee mieleen lähinnä
vompatin jäätynyt oksennus.

Miksei.

kohtuullisesti.fi

KATKAISIN

Kaasutan ja pyrin alta pois
ja vaihdan.

Jokainen tietää, että on
ja että ei.

Kaasutan ja pyrin alta pois. Saavutan,
hidastan. Turvallisempaa.
Silti kulkee, kaikkialla
viettä ja vihertää,
vaara tarkoittaa vain pitkiä etäisyyksiä
ja kauniita maisemia ja
verta. Punertaa.
Arvosaaliina tai parhaassakin tapauksessa
maalitauluna. Massana,
viihdykkeenä, kausiluontoisena.
Päivän selvänä,
sydän säpäleinä
ja säätytön kosteista poskista
näkee, että huomennakin saattaa sataa.
Pyrskähdysten lomassa
vaikeasti lyömätön sydän tarvitsee enemmän
happea.
Vettä.
Sinistä, vilkkuvaa vettä.
Harhaa, heijastusta,
näkö pysyy, kulma vaihtuu,
lähempänä näkee pohjan.
Turvallisempaa.
Vaikka tuota nyt koskettaisi, niin
eipä siinä juuri muuta kuin
katselisi vain hyönteisiä, jotka pitävät
pintaa pilkkanaan
ja naista, joka tulee kohti laituria ja hiukan
nolostuu, mutta kuitenkin ylpeänä tietää
miksi katse viiptyy,

ja aurinkoa, joka jättää ja

palaa.

Palaa ja polttaa ja sähähtää kun ojennettu sormi
käy liian tunkeilevaksi
ja sen laittaa yhä kylmempään veteen –
tästäkin on nuhdeltu –
ja kaiken valtaa pelko ja
huoliteltu tieto siitä,
mitä on ja mitä ei
ja että on ja että ei

ole.

Nyt on aivan hyvä,
ei sano mitään,
kirjoittaa
pieni vilkkuva valo
virransäästötilassa.

LUETUIMMAT

1. Kuluttaja-lehti: Pesukone jätti pyykin likaiseksi
2. Elop Telegraphissa: Nokia-puhelimet saattavat kadota markkinoilta
3. Näkökulma: Yksi vaalea Maria ja aika monta tummaa
4. Kalojen joukkovaellus ihmetyttää Lopella –kymmeniä tonneja kalaa ahtautuu jokikapeikkoon
5. Potilas operoitiin vastoin tahtoaan – oikeusasiamieheltä huomautus ja hyvitysesitys



1. Lehti: Tauski tuli uskoon ja lopetti juomisen *14:37*
2. Tämä peltipoliisi on Suomen tehokkain sakottaja - katso top 50 -lista! *10:41*
3. Povipommi teinivaimo ei eroakaan! Avioliitto jatkuu tästä syystä *14:20*
4. Pidä kiinni lakista isänpäivänä: "Myrskyraja ylittyy" *15:36*
5. Mikä häntä vaivaa? Nainen soittanut jo tuhansittain hätäpuheluja *14:21*
6. Mallikaunotar unohti alushousut kotiin – paljasteli vahingossa liikaa *09:53*
7. Supertaifuuni aiheuttanut järkyttävät tuhot: 1 000 kuolleet rannikkokaupungissa *15:15*
8. Kuka on kuummin nelikymppinen suomalaisnainen?

Äänestä 08:00

9. KalPan hullut päivät alkoivat - ykköspakki myynnissä
13:59

10. Ferrari ilahtui - Räikkönen sopivan kokoinen 15:20

SEURAAVA

Kaikki muut syövät
paitsi sinä
olet kuulemma varaton.
Niin minäkin, mutta kun tarjotaan.

Olisinpa rikas kuin,
no, mitä näitä nyt on,
nytkin olen velkaa –
en kai sinulle sentään –

ehkä olenkin
ehkä tämä onkin minun syytäni
ehkä halkaisen otsani
lavuaariin.

Syöt vasta, kun lautasta
työnnetään sinua kohti
ehkä se riittää.

Voin nukkua,
en hyvin, mutta
jotenkin.

OSALLISTU ARVONTAAN!

He kohtaavat melkein aurinkoisena päivänä Tuomiokirkkosillan viereisen suojatien keskikorokkeella. Katseensa yhyttävät toisen. Tervehtelevät, ähkivät, hymyilevät, päätyvät siihen, että kyllä tässä nyt sen verran tuttuja ollaan, että hetki on uhrattava rupattelulle. Lopulta toinen antaa periksi ja kääntyy tulosuuntaansa, ehtivät juuri pakettiauton kiihdytystä pakoon.

Ovat sellaisia kahden- ja kolmenkymmenen autuaassa välitilassa olevia könsykkäitä, juuri tarpeeksi nuoria uskoakseen olevansa elämänsä kunnossa huolimatta kohtuukäytön naurettavat rajat ylittävästä kupittelusta, kuitenkin niin vanhoja, että vanhemman herrasmiehen pojitellessa pitää peittää loukkaantuminen väkinäisellä ”tuo nyt pitää ottaa jo kohteliaisuutena”-hekottelulla. Heistä vanhempi on juuri eilen juossut Cooperin testin ja pettynyt tulokseensa.

Kuulumisia vaihdellaan.

– Niin, selitäs nyt vielä mitä se sinun Marjukkasi opiskelikaan?

– Ei ole enää mitään Marjukkaa.

– Ei vai?

– Ei. Mutta siis saksalaista filologiaa.

Viettivät kiusallisen pituisen – tai ainakin lähes – tauon. Vähäisempi miettii, pitäisikö nyt kuitenkin kysyä, että onko joku sentään. Ei, on vaihdettava aihetta.

– Olipahan vallan erinomainen avaus taas kokoomusnuorilta.

– Oli kyllä.

- Teki melkein mieli liittyä itsekin.
- Juu, oli niin raikkaita näkökulmia.
- Niinpä.
- Eihän sitä kukaan julkista terveydenhuoltoa tai poliisilaitosta kaipaa!
- Ei, ei todellakaan. Vartiointiliikkeethän nämä hoitaa!
- Omaa heikkouttahan se vain on, jos sairastuu tai tuntee olonsa turvattomaksi. Kyllä sitä pitää olla sen verran valmis maksamaan.
- Niin, varsinkin kun ne pakolaiset saadaan täältä muuanne.
- Sekin vielä! Kyllä sitten kelpaa.
- Ja se köyhyyden kieltäminen vasta hyvä idea onkin.
- Niin on. Paras kaikista. Usein minua vituttaa, kun olen Lidlissä ostamassa laadukkaita saksalaisia lihatuotteita, niin siellä on kauppa täynnä jotain nistejä ja kuolaavia pummeja. Ja krapulaisia opiskelijoita, niitäkin vielä!
- No mutta se korjautuu kun tämä Suomen vähittäiskaupan kapitalismin hengen vastainen oligopoli saadaan rikotuksi. Kun Lidlistä tehdään tasavertainen kilpailija Keskolle ja S-ryhmälle, niin kyllä ne hinnat sielläkin nousevat. Ja hampuusit katoavat.
- Sitä toivon!
- Se on vain ajan kysymys. Nyt pitää kyllä valitettavasti lähteä, lupasin viedä siskoni Palloseuran matsiin.
- No, toivottavasti nähdään taas!

– Juu, oli mukava rupertella!

– Niin oli!

Liikennevalo alkaa nakuttaa hyväksyvästi ja he poistuvat kumpikin omille poluilleen. Edes he eivät tiedä, oliko se sarkasmia. En tiedä, helvetti, minäkään.

ALENNUKSIA

Rakenne kantaa
lasta
lähisukulaisten käymisprosessi
vaivoin peitelty
paheksunta, ei kastettu
kahvileipääkään
ja nimikin taipuu suussa huonosti
joku osti hampaani

Kalteva pinta valuttaa vettä
elämän nestettä
kutsuvaa kastetta
katse etsiytyy metsään
eikä näe metsältä puita

Keskeytys

tai seinä

Vanha nainen
auringonpaisteessa –
ikkunasta, toki –
häntä ohjataan oikeaan pöytään
tai väärään
ja toisella puolen huonetta
yläasteen opettaja korjaa
aineita
sininen vihkopino
tahmea palautettaessa
keskiössä
reiden esittely
performanssi

Hauras nainen
tarraa lusikkaan tiukasti
käsi vapisee vähemmän

pöytä oli oikea, näin sen näkee
kaikki huolestunein ilmein
ja kuitenkin rauhallisina
valta tulee vaihtumaan
muttei vielä
ja on se vaihtunutkin
huonompaan

Liput liehuvat taas
miesten WC:ssä
ja vain toisella puolen siltaa
savua ja tulta
ilman kipinää
kypsennettyä lihasmassaa
sydänkohtauksesta puuttuu draaman kaari
vastakkain asetellaan
rannikko ja autiosaari
ulapalla vallan vaihtuessa

Esiin astuvat rokkaajat
Esiripun takana virtaa
sambanainen
valta vaihtuu
kaikki sanoo et juu
ravintoketjun huipulla juhliitaan
yöhön
tai aamuun

JAKO

Saarnamies laiduntaa vetisellä pellolla
hulvattomat Kuola-Petterit kömpivät
luolistaan ja viihdyttävät
koko kansakunnan kolmatta
tuloneljännestä.

Selittämätön ilmiö -liike
kerää kannattajakortteja
puolurekisterikilpi
WTF-247

serbokroaatti repeää hersyvään nauruun,
rappukäytävässä herkkusuut nuoleskelevat postiluukkuja
torkkupeitot odottavat kerroksessa kolme
hälytysnapista etsitään sormenjalkia.

Äläkä pähkäile sitä,
katsonko tätä ulkopuolelta
suolistossani kiertää sama vetinen sahanpuru
lisää kahvia
tervetuloa kermalautaselle
lipitä sen minkä kerkiät
tohtorinna tuossa jo virnuilee
ja kirnuua

tuottaja luottaa huoltajan kykyyn
huolehtia lapsensa kulutuksellisista tarpeista
itse kasvatettu
einesmakaronilaatikko
on paljon parempaa
kaikki on kaupan
minua lukuun ottamatta
kärtän hämärässä
säiliä ja suudelmaa
ympäri stratosfääriin
sinua hellin.

Perustamme rakkauden
kartellin.

Elvytys on selviö.
Suusta suuhun

rahoituslaitosten epileptiset vekselit.
Selkäpii muodostaa ympyrän
tai pyramidin, jonka pohjalla
tai alla
ovat aistiärsykkeet
sitten paistijauheliha
maassa mustikan tavalla
massakausi jatkuu
ja jatkuu
terveys tekee tuloaan
terveys tekee tiliä
nopeammin
korkeammalle
voimakkaammin
kilpailunumero tatuoitin rintaani
ja varmuuden vuoksi
genitaalialueen tietämille
hieman pienemmällä
haukoin henkeä
veden alla sain tietää
tulini neljänneksi.

ENNEN KAIKKEA

On valmistauduttava kaikkeen.
Oravaan asennetaan pyörät
ja passitetaan se
alamäkeen.
Olkoon sitten vaikka niin,
että meitä on erilaisia,
mutta me kaikki teemme
taloudellisesti rationaalisia päätöksiä
ja vaikkemme tekisikään,
niin nämä päätökset hyödyttävät
lopulta koko yhteiskuntaa,
ja vaikkeivät hyödyttäisikään
niin
kommunisti

Jokainen on oman onnensa seppä
kunhan ahjon on joku valmiiksi
kuumentanut
sulan metallin huumaava tuoksu
ja palavan muinaispuristeen
mitä on yksi koivunlehti
sen rinnalla tai edes
vihta
mutta on mukavaa, että niitäkin
saa pakastimesta
on se nyt kumma, ettei
puu muka jaksaa kasvattaa
lehtiä talvipakkasella
tämä on puute
kaadettakoon

Ja jos tässä vaikka pääsee masentumaan
niin mitäs vittu masennuit
mitäs et ollut tarpeeksi
tai jaksanut
vastenmielinen laiskuus

olet suututtanut Markkinat

ja maksat siitä hintaa
etemme vain joutuisi kaikki
maksuhenkilöiksi
joku kaltaisesi hamppari kun
nuuhkii jotain vitun koivunlehvää
laskuhumalassa
bussissa
ja, vittu,
lohduttautuu

KUOLINNAAMIO

Kaikki vettyy ja haurastuu
ja kastuu ja pettyy
varjo ei enää helpota
onkohan tämä sitä karmaa
harmaasta mustaa
kun linjallaan auto
lennättää lehdet
keskelle risteystä

Jousikvartetti markiisin
alla
elämän laulu
metallikaulus
sikarit ostamatta
saako kävelykadulla
ajaa kolmipyörällä?

Vaskisektio
hätäkaste
kaikki uskonnonopettajat
pysyvät nyt tästä erossa
miehiä tanssimaan
puolialasti
uusi sukupolvi
rasitusvamma

Kävelyvauhdillakin
saa kiinni
edistysaskeleet
matelijoita
syöttejä
vaan ei tämä
tämä on vihdoin
käsivarsillani

On kauhean valoisaa

ei yllä sälekaihtimiin
katsokoon nyt sitten
kunhan ei suoraan
käsivarret eivät riitä
läpinäkyvä kaappi
suojelkoon sitä kaikelta

Kaikki tekevät parhaansa
työssään
heitä kävisi sääliksi
jos jaksaisi
jossitella voi niin
kovin paljon
tänään
ja huomenna

Hän
meidän
pieni,
ensimmäinen
levollinen
ilme

VALIOT

Nostat lautasellesi
hymyilevän porsaan pään
omena on omissa hampaissasi
ja sinua täytetään

Nahkealla suutuntumalla
viheliäiset hivenaineet
maskeerattu maistumaan
ja helpottavat arvopaineet

Imellettyä sokeripalaa
imiessä arki on festivaali
makunautinto vatsaa polttaa
terveeltä näyttää kasvomaali

Et ole hyönteissyöjä, siksi
muutat muovin lupiiniksi
tai syömäkelpoiseksi
pastakastikkeeksi.

Tiedän tämän teistä
tai en, vaan
ateria jänteistä
valmistetaan,
myrkyllistä paskaa
äidinmaidon korvikkeena ja
kaakaomahti juomaveden
entisiltä ihmisiltä
haltuun ottaa ja kaikki
hillitsevät itsensä.
Pyromaani päivätyökseen polttaa
lastenkirjan ja lastenvaatteet
lastenaterian jättää rauhaan,
liekki palaisi loppuun
mainoskatkon aikana.

Ravitsemusterapeutti listaa
vellovalle vatsalle
haitalliset aineet, eli
kaiken, mitä on tullut
käytettyä viime
vuosituhannet.

Tämä taas käy kaupassa
sykemittari käsivarressa
luomamme luonnottomat
luontokappaleet
pakenevat yhtä hyvin
elävinä kuin kuolleina.
Hyvä äiti pillahtaa itkuun
dieettiä laatii
insuliiniippiikki
peilissä näkymätön siluetti
kuulemma
kilotonnikeijukainen.
Terveisiä sisuskaluistasi,
tulehdus on krooninen.

RUSAKON JUOKSU

Toisaalla asfaltti peittyi puista putoaviin lehtiin, joiden ruumissaattona toimii kengänpohjien litinä niitä vasten.

Tästä emme tiedä mitään, tai no, siitä asfaltista ainakaan. On sitä joskus tullut nähtyä, toki, mutta enimmäkseen olen pysynyt kaukana. On pelottanut. Mutta kyllä, aika on vaihtumassa taas. Joku varastaa tunteja. Antaa ehkä jollekin muulle. Uusjakoako se sitten.

Lehdet repeytyvät silpuksi, tilpehööriksi kynsien alla, kaikki kynnet ovat esillä. Kaikki ovat hereillä. Syksyllä kuolema vain korjaa. Öisin iskee jo pakkanen. Aamulla vihreän jäänteet kimmeltävät hetken auringossa. Sulamisvesi maistuu makealta. Osuuteni marjoista ynnä muista maailman antimista olen nauttinut, kukin osansa, joillakin on varaa kerätäkin. Taas on vain aika havahtua siihen, ettei mikään enää kasva, lämmitä, saa rakastumaan. Värikirjo ei tuo tavallisessa määrin lohtua synkkyyteen, koska päivän paiste lyhenee, jos ennättää pilvien vilttiä lainkaan maan yltä nostamaan. Maa on kovaa. Maailmassa on monta asiaa rikki tähän aikaan vuodesta.

Tai niin, enhän minä nyt näitä niin mieti. Kunhan nyt tiedostan. Haisee nimittäin ilmassa, tuo. Mikäs minä näitä miettimään, tämmöinen hieman kulunut rusakko. Ei nyt kovin monen talven haalistama, mutta on tässä ollut, kaikenlaista. On korvat ja kaikki, toistaiseksi. Huulet on joku halkaissut ja sydän läpättää vaaran merkkiä, nukkuessakin. Älä kysy miksi. Tai kysy vaan, mutta älä tänään. En. Enkä minä niin mitään merkitystä näe omassa nimessäni. Mutta tuo, tuo on Nöpö.

Siitä taitaa olla yli vuoden kiertö, kun Nöpön kohtasin. Nöpö töpsytteli metsän reunalla vastaan, viimeisinä päivinä, joita saattoi kesäksi sanoa. Niin kaunis hän oli, on, niin sileä ja pehmeä ja lämmin, että nähdessään varmasti kaikki ajattelisivat tuossa olevan jonkun ihmisen lapsen lemmikki, ainoa ystävä, silityksestä kavahtamatta nauttiva. Ei metsän elävä tai lapasten alku tai tuhoeläin. Niin ihmeellinen, että

metsätöllin asukkikin unenomaisen pilkahduksen hänestä ikkunan läpi tavoitettuaan, ehkä harhanäyksikin luullen, sivelisi illan hämyssä kauniita kuvia lasihikeen ja rakastaisi maailmaa. Ja maailma rakastaisi häntä. Kerran. Kauan.

En tiedä Nöpön minussa mitään näkevän. Häntä katson, hän minua lähes välttelee, mutta väliä pitämättä saattaa puolihuolimattomasti lähellenikin päätyä, mistä aina jaksan iloita. Huomaan hänen kuvansa houkuttelevan minut yhä useammin, yhä syvemmälle metsään. Järkevyyttä tuskin tässäkään näen, mutta järjellä on tämän maailman kanssa niin kovin vähän tekemistä. Olennaista lienee se, etten kykene irrottamaan silmiäni hänestä. Ja vaikka kykenisinikin... niin. Saahan sitä spekuloida. Sitä lajia tähän maailmaan kyllä mahtuu.

Päivä on hiljainen, liiankin, taas, jatkettuani mustissa lätäköissäni räpiköintiä tarpeettomankauanhuomaanelämän jo ympäriltäni kaikonneen. Kuivuminen kestää aikansa. Uputan pääni pehmeään pukuuni ja yritän nähdä unta. Silmäluomiini piirtyy hahmoja, joille kuiskin hiljaa. ”Rapsuttaisittepa...”

Se on hätäinen herätys, kun lähistöllä joku kavahtaa kahdelle jalalle, tai lintu siivilleen. Sitä itsekin ravaa suuna, päänä, alamäessä jo raajattomana pallonakin karkuun sitä, mitä ei itse edes välttämättä havainnut. Mutta ei siitä osaa olla vihainen, on vain kiitollinen kun taas on aikaa pysähtyä, jättää itsestään kuva, valon välke jollekin keskimääräistä vaarattommammalle naapurille. Varjoihin ei enää tee mieli vetäytyä, tumma hymisevä syli on jo niin kylmettynyt, ettei rohkene, tämä on ohut vielä tämä turkkiniikin.

Ja kun sitä vain olisi kuunnellut emoaan aina.

Niin se vain on, nimittäin, että jos kerran luulee löytäneensä turvallisen paikan, siitä on häviävän vähän matkaa ansakuoppaan, aitaukseen jonka ainoa uloskäynti on tukittu. Sammalmättäiden pomppulinna muuttuu äkkiä häkiksi.

Aliravittu käpytikka nielaisee kielensä ja putoaa peilitynyn veden verhottomaan ikkunaan. Pinta väistyy ja

myöhästyneet pelastusrenkaat kasvavat pakoon. Vesi täyttää pian elottomat keuhkot. Muutkin siivekkäät huomaavat vaaran ja syysmetsään väsynyt viheltely muuttuu uhrilehdon henkeä haukkovaksi kirkunaksi.

Valpastun. Äkkiväärillä liikkeillä pääni etsii vielä hahmotonta vaaraa, Veli Pyöveliä joka on tullut oman ehtonsa täyttämään, sopimuksensa se on sopinut pirujen ja käärmeiden kanssa, veren maku suussa se on tänne tullut, veren maku suussa se on täältä lähtevä. Lähden kipittämään loivaan alarinteeseen, en hahmota valintani oikeutta, en edes ymmärrä, onko uhka maalla vai ilmassa. Edessä nouseva kallio on jyrkkä ja liukas, sen kolotkaan eivät houkuttele.

Vaara saa hahmon. Se näkee minut. Minä näen sen. Ja Nöpön.

Mistä sinä siihen. Ei nyt, ei tässä, kaikkina muina hetkinä olisin sinua katsonut ja pitänyt ilman kirkastumista luonnollisena ansionasi. Aamun ja illan epätahtista hyppelyä taustakankaanasi, jolle varjosi ei heittäydy, jos sinulla sellaista on ensinkään. Tai onhan sinulla, se, joka tallentaa kirkkaassa valossa virheettömän siluettisi pintaan kuin pintaan, sen täytyy tuntua kylmässä kivessäkin elämän lämpöiseltä hyväilyltä, kuivassa mullassa vetiseltä suudelmalta. Ja nyt siinä, laillani värisävänä, kerrankin vartalomme käyvät samaan tahtiin. Ja tässä sitten. Tämä on valinnut olla se hetki.

Kavahdamme tahoillemme pakoon. Valitsen kivisen tien, liukkaan ja kovan, veri kuohuu korvissani. Jos tässä eivät käpäläni käy kiinni, oli mukava tuntea. Tunnen hyökkääväni ylöspäin hyvää vauhtia, raajat tietävät tehtävänsä, tuntevat rytmin, hetki hetkeltä olen vapaampi. Mielessäni jyskyttää kysymys: Valitsiko se minut vai sinut?

Luontoni kieltää minua. Luontoni käskää keskittymään vain seuraavaan askeleeseen, arveluttavaan lätäköön, parhaaseen mahdolliseen vauhtiin, hengenlähdön välttämiseen. Luontoni käskää minua olemaan katsomatta taakse.

No, eikä käske. Ei minun luontoni sellainen ole, ei koskaan ollut, olisi saattanut olla, jos prioriteettini olisivat kohdillansa, olisinko silloin ehjä ja välinpitämätön, sitä en tiedä. Valitsiko se minut? Hiljennän aavistuksen ja vilkaisen

taakseni.

Valitsi.

Ja saavuttaa.

Minä saavutan kallion laen, pujottelen liian harvassa kasvavien puiden väleissä, se ei erehdy kääntyilemään, tulee suoraan, saavuttaa lisää. Kiihdytän vauhtini äärimmilleen, tämä kevytkin sade hakkaa jo silmille sokeita säikeitä. Tuolla kallio taivuu jyrkänteeksi. Kai. Riskin sitä kai ottaa. Ottaa niinkin. Juoksee kohti. Taittuuhan se. Äkkikäännös, peto ei ehdi pysähtyä. Riittäisikö. Pito katoaa. Takajalat ruopivat tyhjää. Perhana. Huumaava, hallitsematon ilmalento. Ei pahimpaan kivikkoon sen seuraksi, mutta kipeästi käy johonkin. Pensas ottaa vastaan, sinne jää kyyhöttämään. Keskiauringon aikaan heräilevät keittävät kahvia.

Tunto palaa. Ei aivan kaikkialle yllä. Tuntuu sen verran ilkeältä, ettei tässä kai enää kiire. Jään pohtimaan. Millainenkohan sitä olisi tullut oltua? Olisiko ollut annettavaa? Ja jos, niin kenelle? Itsellekö?

Mielen vuosirenkaista ensimmäiset, keskeiset, kertovat tarinoita, joita muiden suilla ilmoitettiin. Mistäköhän nämäkin tarinoinnit nyt? Kertovat sukulaisesta, ei nyt aivan läheisestä, mutta kuitenkin. Hieman jo vanhempaan ikään ehtineestä hypijästä.

Hän oli kiinnostunut ihmisestä. Ei sillä, ettenkö minäkin nyt, miksen, tai niin, mutta hän oli kovasti. Hän piti niistä. Selvitti aina muille metsän eläville, kuinka ihmiset näyttäytyivät niin kauniina hänelle. Jokainen eri lailla hehkuvana, joku metsän sylessä vasta lauluun puhjeten, joku ikkunanpieliä haikeasti sivellen. Ihmisten kasvoja hän piti suorastaan merkillisen miellyttävänä, neniä, silmiä, suita, korviakin, jos oikein sille päälle sattui. Korvaansa ei kallistanut muiden väsymättömälle jankkaamiselle siitä, että ”kyllä joskus vielä ihmisen ammus sinunkin lihaasi uppoaa, ja siinä sitten kypsentäjäsi ihaillet”. Nämä kuvat hän karkotti mielestään, tai ehkä ne eivät sinne ensinkään ehtineet.

Ja niinkin siinä sitten pääsi tapahtumaan, että erääseen nuoreen ihmisen lapseen hän mielistyi enemmän vielä kaikkia muita. Sen hahmossa oli ollut joku metka,

surun ja ilon sekava hämmennös, joka kiehtoi niin maan valtavasti. Olisiko sitten tämä pentu ymmärtänyt, mitä se metsän jänö hänestä nyt niin kovin lämpimäisesti tuumaili, ehkä ymmärsikin, mistäs sitä, eihän sitä varmaksi sanoa osaa. Mutta niin hän vain antoi itsensä kesyttää ja ihmisen lapsi siitä riemastui, miksei perheensäkin alkuepäilyksestä ja ateria-aikeista toivuttuaan.

Ja niin sai villi jänis pannaan ja kylvetykset ja säännölliset ruoka-ajat eikä siinä ollenkaan hassummin tainnut mielestään käydä, eipä niin. Yksi asia häntä hämmensi tavattomasti. Sen yhden lapsen kun hän oli antanut valloittaa sisimpänsä, ei hän pitkään aikaan pystynytäkään enää ihmisten kasvoissa kaikissa sitä samaa kauneutta näkemään, mikä ennen hänelle niin silmään kävi ja elämää loi katseeseensa. Vasta vähitellen hän sitä tuttua uhittelevaa, väistelevää ja anteeksipyyttävää – kaikkia samaan aikaan – sähköttä näki taas kaikkialla, mutta silloinkin hieman himmeämpänä hänen omaan rapsuttelijaansa verrattuna. Eikä tämä häntä haitannut, olipahan vain huomio sekin katsantonsa muuttumisesta.

Ja mitä niin sanottuihin isäntiinsä ja emäntiinsä tulee, nehän eivät suurin osa alkuunkaan ymmärtäneet tätä molemminpuolista kiintymystä. Ne kuvittelivat tästä luonnon kappaleesta huolehtivansa, hänelle mielihyvää silittämällä, rapsuttamisella ja yleisellä paijaamisella tuottavansa, eikä tässä vääryyttä ollutkaan, ei toki. Ei sen jälkeen, kun jänis oli oppinut enää vain vähäisesti pelkäämään juomassaan olevan MYRKKYÄ tai naapurin koiran PAHOJA AIKEITA ja kettingin pitävyyttä.

Mutta samalla jäi ihmeisiltä huomiotta, kuinka jänis juuri silloin heidän syliinsä hypähti, kun näki tyhjäänpäiväisten murheiden heidän silmiensä kimalteen häivyttävän ja pienillä nuppineulasilmillään heläytti lämmön sydämiinsä keskellä kylmintä katumuksen ja itsesäälän aaltoa. Taisipa joskus muutaman hajamielisen papanan jättää sohvapöydälle aivan vain saattaakseen kaksijalkaisten aatokset liian suurista ongelmista arjen pariin. Moitteissa ei ansaittua kiitosta kuulunut.

Eivät ne jänistä pelastaneet, taisi toisin käydä.

Tulehdus eteni särkyneessä etukäpälässä. Kuumeilin.

VÄLIPUHE

Annahan, kun kerron.

Olla epäpoliittinen on mukavaa – ja etuoikeutettua.

Älä lue näitä sanoja huonossa valossa, älä tanssi näillä askelmerkeillä. Älä luonnostele tämän perusteella uutta ravintopyramidia, geometrisiä syömäohjeita luulisi olevan jo ihan kiitettävästi. Laita Joku Aivan Muu Kappale soimaan, keksi tanssiliike. Älä katso peiliin, älä vedä verhoja eteen. Tanssi vastapäisen kerrostalon yksinäiselle kyllääjälle, ehkä pelastat hänetkin. Kun on tarpeeksi hyvä olo – ja tämän määrität itse – ota mukava asento ja ole siinä. Jos ei tunnu siltä, että tämän lukeminen on hyvästä, niin heitä jo helvettiin koko sepustus. Et sinä tätä tarvitse.

Minusta tästä tulee kaunis teos. Elämä on kaunista, näinkin. Tämä ei ole minun elämäni, mutta elämää tässä on ja sitä tähän vielä tulee. Pidätän itselläni oikeuden muuttaa mieleni, hävittää vähäisimmänkin jäljen siitä, mitä olen jo tehnyt, siinä tapauksessa sinä et koskaan näe tätä. Jos näet, oletko siitä iloinen? Ei, älä nyt keskity

sisältöön. Osaatko olla iloinen puolestani, kun onnistuin murtamaan sen vittumaisen muurin, jonka kohtasin viikkoa myöhemmin näiden sanojen kirjoittamisen jälkeen? Osaatko olla iloinen siitä, että uskalsin näyttää tämän sinulle? Osaatko iloita kanssani siitä, että hengitän?

Kun olet tarpeeksi kauan viipynyt mukavassa asennossasi, hyvässä olossasi – tämäkin riippuu taas aivan sinusta, mutta toivon sinun viipyneen hieman kauemmin kuin mitä pastan keittäminen kestää – mene ulos, etsi rakas ihminen ja kosketa häntä. Hipaise ohimennen tai takerru, ihan miten vain. Pyri kuitenkin samalle aaltopituudelle. Minä olen jo jonkin aikaa halunnut koskettaa jonkun nenää. Ehkä teen sen tällä viikolla. En lupaa itselleni tehdä sitä. Teen sen. Joskus. Taas.

Tee nyt helvetti jotakin.

Turussa, 9.9.2013

Allekirjoittanut

MIES JÄRJESTÄÄ KOHTAUKSEN

Mies vaelsi kummulta kummulle, tavaten nimiä. Saavuttamattomien ihmisten merkit oli kiveen taidolla kaiverrettu, sitä hän aina jaksoi ihailla. Kuoleva vuosi jätti jo kylmäksi ja silloin tällöin vastaan tuli sillä tavalla nimetty kivi tai elämän lyhydestä muistuttava numerosarja, että hän tunsu vihlaisun jossain syvällä – pintaverenkierto kun oli jo kaukaisten talvien ilo. Siinäpä sitten oli hyvä tilannetta korjailla tuikealla, metallisella suutelolla, näppärästi käväisi käsi povitaskun miedossa lämmössä.

Kirkosta alkoi purkautua ilo. Ihmiset seurasivat. Mies jäi hetkeksi tähystelemään tätä höyryävää joukkoa. Puhallusta varten pyöreiksi supistettuja huulia, avustettuja portaiden laskeutumisia, naurun johdosta tulvahtavaa höyrypilveä, useampaakin. Hymy virisi miehen silmäkulmiin.

Niin hän hieman vaivalloisesti lähti kantamaan itseään kohti juhlevaa väkeä. Ihmismassan laitamilla hän yritti suoristaa itseään siihen urheilijanuorukaisen mittaan, jonka turvin hän helposti olisi pystynyt koko seurueen päähineet laskemaan ja muodinmukaisuudestaankin jonkinmoisen lausunnon sylkäisemään. Eipä tuo vain yhäkään onnistunut, mies jaksoi sitä hetken harmitella. Sitten lähti halkomaan väkijoukkoa virkeästi ”-teeksi, -teeksi”-mantraa toistellen. Kyllä hän jo melko pitkäksi ennättikin.

– Anteeksi, mutta mikäs mies te oikein olette?

– Ei se mitään, ei ollenkaan mitään, hyvä herra. Ei teidän minusta niin väliä kannata pitää, ei ollenkaan, hyvä herra.

– Ei, mutta milläs asialla te oikein täällä liikutte?

– Asialla, asialla, niin, olihan sitä kai joku asiakin. Mutta niin ne tuppaaavat jäämään melko toissijaisiksi, kuta pitemmin täällä kengänpohjia kuluttaa. Eikö vain?

– Anteeksi?

– Ei mitään, ei ollenkaan mitään, niin, sitähän minäkin.

– Olettekohan te nyt lainkaan oikeassa paikassa?

– Oikeassako? Jaa... sehän tuota selviää vasta, kun oikein askellustaan tarkkailee. Mutta ei teidän... kiitos vain, kiitos huolenpidostanne! Minäpä jatkan asian laidan selvittämistä.

– Hei, hetkinen...!

Mutta niin hän jo rymysi väen seassa, tämä kollektiivinen, synkronoitu hyrinä antoi hänellekin voimaa ja iloa sydämeensä. Hänestä irtoava melko väkivaltainen katku oli omiaan luomaan hänelle sijaa ihmisten väleissä. Valo ei aivan jaksanut irrottautua hämärän hampaista, mutta ei kyllä pimeääkään ollut. Aurinko vain taisi säästellä voimaannuttavinta välkettään huomisiin hautajaisiin.

– Anteeksi, mahdatteko te nyt ollenkaan olla oikeassa paikassa?

– Niin, sitähän tuolla jo kysyttiin, en minä taida nyt sen paremmin vastata. Mutta ei teidän minusta kannata huolta kantaa, ei ollenkaan, rouva hyvä.

– Anteeksi? Ymmärrätekö te lainkaan, että täällä vietetään nuorenparin häitä?

– No niin minä vähän arvelinkin, oli semmoinen tapa käydä portaita alas, ettei tässä ketään haudan lepoon oltu laskemassa, ei lainkaan, oikein pirteästi jaksoivat askeltaa, nuoret ja vanhatkin.

– Että mitä? Mitä te oikein täällä meinaatte?

– Jaa meinaan? En kai minä mitään, en suinkaan, kunhan vain havaitsin. On, tuota, tullut tavaksi vähän tarkkailla

ihmisten kävelyä. Se on perin merkillistä, kuinka esimerkiksi tuolla Helsingissä kävelevät niin kovin ripeää tahtia, noin keskimäärin siis. Ja se on kovinkin kiehtovaa seurata, kuinka kaksi ihmistä, siis, toinen heistä tulee vaikkapa poikkikadulta, ymmärttöhän, ja sattuvat siihen samaan kohtaan juurikin samalla hetkellä. Sitten, jos ovatkin sattuneet jotakuinkin samaa tahtia askeltamaan, niin hetkisen päästä jommankumman on pakko kiihdyttää tahti vastavuoroisesti hidastaa askeltaan, koska eihän sitä nyt ventovieraan vieressä voi hiipiä kuin hyvinkin tuntisi toisen. Tai päinvastoin! Jos kaksi toisillensa tuttua, kenties jollakin tapaa tärkeäkin ihmistä kävelee, vaikkapa, kevätauringossa. Siinä toinen haluaisi varsin rauhallisesti tallustaa, ihailla, haistella, antaa vain lämmön helliä ihoansa ja yllään olevia vaatteitakin, kun toinen taas kevään riemusta pakahtumisillaan haluaisi lähes juosta, hyppiä, energiaa on talven tauottua taas enemmän kuin koskaan aiemmin, ja tämä haluaisi vain kulkea nopeasti, vaikka päämäärääkään ei sanottavammin olisi, mutta aivan kuin pelkäisi, että tässä jotain jää näkemättä, kokematta kesästä, jos ei äkkiä kiiruhda sitä näkemään. Ja kokemaan. Jaa, mutta nyt minä eksyn aiheesta.

– Mistä ihmeen aiheesta?

– Niin, jaa, itse asiassa vallan hyvä kysymys.

– Anteeksi nyt, mutta eikö teidän varmaan olisi paras poistua?

– Miksi niin?

– No, hyvä herra, sanalla sanoen, ette tunnu oikein kuuluvan joukkoon.

Miehen kasvoille levisi aivan aavistuksen ilkikurinen, mutta häpeilemättömän hyväntahtoinen irvistys, ei nyt aivan hampaaton, mutta...

– Rouva hyvä, suoraan sanottuna, siitä taitaa olla jo melko kauan aikaa, kun väitteenne ei pitänyt paikkaansa.

- M- mutta siis... en ymmärrä... oletteko te sukua?
- Sukuako? Olenhan, olenhan minä, sukua. Melko pitkäikäistäkin. Niin, voisihan sitä melkein, olisikohan se teidän mielestänne oikeutettua sanoa, että joskus olin kahtakin? Mutta niinhän sitä, kyllähän itse kutakin elämä heittelee. Mutta ei se yhdentekevää ole, ei ollenkaan, ei varmasti kenellekään. Mahtaako se sellaiselle olla tärkeämpi, joka sen ympäröimänä jatkuvasti on, aivan pienen lähipiirin, vai sellaiselle, joka kerran, kaksi vuodessa näkee koko massiivisen laumansa? Mitä arvaatte tästä?
- En... en osaa sanoa.
- Niin, anteeksi, taidan vaatia kohtuuttomia. Mutta mitäs, sieltäkö jo nuoripari saapuu?
- Niin, niin taitaa tehdä. Juu, tuolta he saapuvat.
- Ai että, komea on pari. Todella kaunis morsian. Eikö teistäkin?
- On, on kyllä. Mutta olisikohan mitenkään mahdollista...
- Ottaako rouvakin pienen napsun?
- Ei, en tietenkään!
- Eipä sitten. Niin on kyllä hymy herkässä. Kyllä katsoo mielellään.
- Niin...
- Minäpä menen aivan pienet terveiseni sanomaan.
- Mitä? Ei, ei kai se nyt tule sentään kysymykseen.
- Ei, älkää ollenkaan huolestuko, aivan lyhyesti minä vain.

– Ei mutta eihän teidän nyt sovi, herranen aika.

– Älkää huoliko, ei ole tarkoitukseni häiritä, ei ollenkaan, ei ollenkaan. Älkää huoliko, hyvä rouva.

Ja niin hän harppasi yllättävänsikin kevyesti onnensa kylmältä eristämien nuorukaisten polulle.

– Päivää. Ja onneksi olkoon.

– No, päivää. Ja kiitos, kai.

– No, sinnekö se ukko nyt jo viiletti! Lähtekää nyt jo hyvällä, ettei tarvitse tulla saattamaan.

Mies tarjosi kättään, morsian tarttui siihen, hän oli nyt sellaisessa elämän vaiheessa, että hänestä tuntui suorastaan välttämättömältä luottaa jokaiseen ihmisolentoon, vaikkakin sitten vähän elämän runtelemaan.

– Ettekö jo häpeä! Tulette tänne nuorten juhlapäivän pilaamaan! Poistukaa!

Mies painoi äänensä aivan matalaksi, ei ehkä niinkään sitä muiden korvilta piilottaen, ennemminkin jokaisen elävän lämmön hönkäyksen siihen väsytetystä ruumiistaan keräten. Ja kyllä se siinä kuuluikin.

– Niin, minä sitä vain, että muistakaa: pitäkää toisenne käden ulottuvilla. Se on nykyään helppoa, kuulen, ei tarvitse olla lähelläkään, kun pystyy jo toisen silmiä tuijottamaan ja sopertamaan niitä aamuyön kaipauksessa keksittyjä rakkauden heiveröisiä huokauksia. Saattaahan se jollekin riittääkin, en minä sillä, en minä näitä Jumalan totuuksina ole koskaan saarnannut – mutta muistakaa – mikään ei pidä elämässä paremmin kiinni kuin se, että tuntee päällään toisen ihmisen painon. Älkää tätä unohtako.

– E- emme. Kiitos vain.

– Toivotan teille vähintään eliniän mittaista onnea.

– Kiitos paljon.

Mies iskee heille molempia silmiään ja kääntyy kohti tulo-suuntaansa. Vaivalloista on käyntinsä taas, yskä tuntuu tulevan jostain sydäntä syvemmältä.

Yhden jos toisenkin tekee mieli pyytää häntä pysähtymään, mutta hän on jo ehtinyt takaisin hautarivistöjen väliin, siellä hän kulkee kummulta kummulle, nimiä tavaten, eikä kukaan häntä halua sinne seurata, vainajien maille, näin ilon päivänä.

PRINSESSA

Sinulla oli monta isoveljeä
ja siskoa
edeltäjät
tien tasoittajat

Kun ensimmäisen kerran olen kantanut
otan sen kiinni
kylpyhuoneessa
 niks ja naks
sitten kiehuvaan veteen
puhtaaksi
kypsäksi
mitään ei heitetä hukkaan
kun luut on kaluttu
jaksan taas

Kuun kierroksia
taas raskaita
minä vain kasvan
sitten taas valahtaa
paistinpannulle
kuullotettujen sipulien joukkoon
kypsennetään, sitten
miedolla lämmöllä
väittävät sen maistuvan kanalta
en muista, miltä kana maistuu
lehdet kertovat
kaikki riippuu luottamuksesta

Ne kulkevat lävitseni
kerta kerran jälkeen
 niks ja naks ja
 niks ja naks ja
 niks ja naks
herneenpalko jo
lähes syötynä

kylpyhuoneen jokainen kaakeli
tuttu vesilasin läpi katsottuna
sarjan viimeinen
raakana

Mutta nyt sinä
illalla
vastaan ottaa muukin kuin käteni
vesi nousee
vesi heijaa sinua
pehmeän pyyhkeen päälle
tuolla jossain
kaupungin laidalla sinua joskus tervehtää
hautakivirivistö
yksi toki vain niitä omia
saivat kaikki mahtua samaan
sopu leposijaa antaa
voi sinua!
Illan tähti
lähtemätön vaikutus
nousuveden lapsi

KISKOT MERELTÄ

Ei kuuluteta, ettei myyntikärri kierrä tänään teknisen vian vuoksi, eikä oikeistoräppäriin näköinen mies survo väkivalloin matkalaukkuja ylähyllylle. Liikutaan korvaavalla kalustolla.

Vastakkaisilla paikoilla juuri kotiutuneet merimiehet palaavat viimeiseltä yhteiseltä risteilyltään. Yksi heistä istuu erillään muista ja yrittää epätoivoisesti kurotella keskusteluun, toinen jalka käytävällä. Tällä ihmistyyppillä on useimmiten kaikkein vaivaannuttavimmat keskustelunavaukset, mutta toisaalta yksikin onnistunut huoahtaa sivustakatsojan sisimpään lämpimän hönkäyksen, kuin elävän.

Vain kaksi uudesta, vapaasta ilmasta nauttivista nuorukaisista luottaa itseensä. Toinen heistä osallistuu jokaiseen keskusteluun, mutta hieman laiskalla, välinpitämättömyyttä antavalla äänellä. Hänen naurunsa on kuitenkin lämmin ja paljastaa puuttuvan etuhampaan ylärivistä. Toinen ymmärtää pitää turpansa kiinni. He ovat johtajia, nyt viimeistään.

Osa heistä ostaa lipun Karjaalle, osa Helsinkiin, taisi siellä yksi Kirkkonummen sankarikin olla. Muutamalla on maksuvaikeuksia, koska litteroiden käyttö on häviytännyt heidän mielistään muovirahan käyttökelttomuuden Valtion Rautateillä. Vielä tuore aseveljeys pakottaa samarialaiseen toimintaan, tili- ja puhelinnumeroita vaihdellaan takaisinmaksun vauhdittamiseksi. Takaajia ei löydy. Yksi maksukyvyttömistä esittää tavallisen tyhjiä uhkauksia konduktöörin, kuulemma vittumaisen, lähdettyä.

Puheenaiheet poukkoilevat asiaankuuluvan varusmiehekkäästi armeijamuisteloista urheilun ja viinakoheltamisen kautta naisen jalkoväliin – ja takaisin. Hampaaton johtaja ennakoi tulevaa viikonloppuaan, epäilee tarvitsevansa alle yhden käsipäivän ennen merkittävän naisen tapaamista, jottei sitten tulisi sekunnin murto-

osissa. S-kirjaimet suhahtelevat hauskaasti. Epäilemättä on käyty jo palvelusaikana läpi hampaan puuttumisen syyt ja seuraukset, se on irronnut jo yläasteaikoina ja olisittepa nähneet sen toisen kaverin. Hampaaton johtaja on joutunut risteilyn tuoksinassakin tappeluun, sitä muistellaan vähättelevän rehvakkaasti.

– Mikä sen yhden drinkin nimi olikaan?

– Minkä niistä? (Räkätystä.)

– Se mikä me otettiin kahestaan, siihen astihan mä olin vielä ihan suht’ hyvässä kunnossa.

– Niin se. Oota. Niin, Niskalaukaus?

– Joo! Just se! Mitäköhän siinä oli... ihan hyvältä se maistui, mutta mitäköhän pirua siinä nyt oli.

– No en tiää, mutta viinaa ainakin. Ja paljon, hähähä...

– Joo, siitä eteenpäin mä en muista mitään, hähä...

Retki on ollut ilmeisen onnistunut.

Välillä ollaan hiljaa, välillä mietitään, että minkä lipun alla mikäkin paatti on seilannut, välillä joku yrittää nukkua, matka jatkuu. Joku hyräilee Maijaa. Yhdeksän kuukauden yhdessäolo on takana, viimeinen yhdistävä tekijä on tämä juna, Salon ja Karjaan välillä. Yksi niistä, joilla oli maksuvaikeuksia, räplää kännykkäänsä ja ilmoittaa keskustelun ulkopuolelta:

– Mut heitettiin eilen himasta. Mä oon koditon.

– Toimiiks teil 3G?

Mykkä johtaja teeskentelee joko kuuntelevansa musiikkia tai nukkuvansa. Yksi herroista – hän maksoi jonkun matkan – muistelee, pohdiskelee ja keskustelee liian

innokkaasti, kaikki muut ovat väsyneitä, häneenkin, kukaan ei kuitenkaan sano sitä ääneen, koska tämä on viimeinen matka, tämän jälkeen häntä ei tarvitse enää sietää, ja hänkin on kuitenkin jossain vaiheessa palvelusta osoittanut veljellistä hyväksyntää ansaitsevia puolia itsestään. Aseveli on oiva sana, se sanoo paljon. Suku on pakko.

Koditon halveksuu Liian innokasta avoimemmin kuin muut. Käytäväjalka keskittyy älypuhelimensa. Hampaaton johtaja ottaa Liian innokkaan huomioon, vastailee tarpeeksi ystävällisesti, kuitenkin välinpitämättömästi, ottaa huomioon joukon ja yksilöt, kuin oikea johtaja ikään. Hän kääntää keskustelun virnuillen takaisin kotoseudulla odottavaan naishenkilöön.

Muut hymähtelevät, joku naurahtaa ääneenkin (ehkä s-kirjaimille), mutta on näitä juttuja jo sen verran kuultu, ettei vesi silmään kihahda niin kuin silloin joskus. Liian innokas innostuu kommentoimaan. Hän puhuu hieman paksusti, hän on joko ruotsinkielinen tai esittää jotain muuta, kuin mitä on.

Keskustelu kääntyy takaisin kasarmille, hahmotellaan varusmiesjohtajien ja kapiaisten vittumaisuuden astetta, yhdessä ja erikseen. Mielipiteet muodostuvat melko yhteneväisiksi, kuten yleensäkin. Soraäänit tuijotellaan ikkunasta ulos, korvat menevät lukkoon tunnelissa.

Konduktöörin kaiuttimista mutisemaa ”seuraavana Karjaa” -tokaisua – vain yhdellä kielellä – edeltää hiljaisuus. Joku on jo alkanut pakata tavaroitaan ja lopun älytään lähestyvän. Koditon matkustaa tästä eteenpäin pummilla. Liian innokas alkaa pitämään puhetta. Se on sentään ytimekäs. Hän toteaa palvelustovereidensa olleen vittumaisia, mutta ihania. Kätellään. Naurahdellaan. Annetaan tyhjiä lupauksia jälleennäkemisestä. Liian innokas haluaa jotakuta. Toistakin. Toinen ulos astuva on vähäeleisempi. Ovitivisteet maiskahtelevat ja he katoavat omiin elämiinsä.

Hiljaisuus vallitsee yhä enenevässä määrin. Ehkä palvelus päättyi juuri ajallaan. Ehkä he ovat sanoneet toisillensa

kaiken. Käytäväjalkakaan ei vaihda paikkaa, vaikka niitä vapautui kaksi. Hänellä ei toisaalta olisikaan ollut Liian innokkaan perustelematonta tai teeskenneltyä itsevarmuutta, jotta keskustelu olisi pysytellyt yllä. Kirkkonummen lähtijä ei tee asemansa lähestyessä lähdistään numeroa, kokee kuitenkin velvollisuudekseen kääntyä vielä matkalla ovelle ja toivottaa kaikille hyvää loppuelämää.

Ei sitä noin vain kävellä sellaisen ihmisen luota, joka on nukkunut yläpunkassa ja ollut tuvan ainoa, joka ei kuorsaa.

Mykkä johtaja tekee lähtöä Espoon aseman lähestyessä. Hän pakkaa tavaransa hiljaa, kättelee sitten Stadiin jatkavat ystävät. Onnea ja kaikkea hyvää toivotellaan puolin ja toisin. Hän astuu pitkähiuksisen miehen edellä laiturille ja hengittää vapaata, kostea ilmaa.

Se oli matka muiden joukossa, se oli ihan hyvä matka. Se yhdisti heidän elämänsä hetkeksi ja nyt se oli hänen osaltaan päättynyt. Ei sitä ole syytä katua, kuten ei matkoja yleensääkään.

TOIMISTOSSA

Sä oot, hyvä ihmine.

Niin, niin, kiitos, juu. Mutta sitten kotiin.

Joo.

naksuttelee kieltään

Hei

naksuttelee kieltään

Hei

musta tulee nykyuori

musta tulee isona

tommone

Mä oon

huor-rah...

mä oon huorahtava

Hei

Musta tulee isona

tommone

Mä oon korkeatsanen

sosiaalipummi

Huligaani

Hei, älä viitti.

naksuttelee kieltään

Lis-ten!

Lis-ten!

Mä oon huorahtava

Mä oon korkeaotsanen sosiaalipummi
Musta tulee isona
tommone

Hei, älä häiritte niitä!

Häiritävät keskustelevat
haalarimerkeistä.

KARAOKEA EI LAULETTU

Aamun väkivaltaiset äänet
herättävät viemästä toisten unta
unen määrä on vakio
jos valvon, joku nukkuu
lapsen lailla

Lasikalvo veden yllä
kerran kyllästyy
vaan vielä kelpaa
tallustella
laineilla

Vakuuttava yhtiö silittää
päätäsi ja
vartiointiliikkeen pojat
petaavat sänkysi
kun olet taas
lakanaasi itsesi kapaloinut

Katrasta
paimennettava
keskustassa
kenen ajatus tämäkin
nyt taas oli
väkiviinoja

Vartiointiliikkeen pojat
peittelevät
ja lakanoista taas
käärinliinoja

SYYS

Täydellinen
olen
idylli
yllätä
tai yllytä.
Kyllästä
tai löydä tästä
merkitystä.
Syytä meitä.
Yllä meihin.
Kysy NE kysymykset.
Yllätä syksy.

TÄMÄ LUKU HUKKUI

KESKIMMÄINEN

Raajarikko
tripodi
mitä näitä nyt on

Pölyttyneet tähdet väistelevät pilvien huisketta
voisi sitä kurkottaakin
kohti

ei taida jaksaa.

Vielä tämä kaikki
kyllä tämä kaikki
joskus vielä.

Talvikarva
ja syytä
hopeaan häivytetty
elävä

Hahmoton nainen
nuorikin, näemmä
vaikka kuulemma kypsyvät nykyään
yhä aiemmin

Se katsoo
silmien helinä kuuluu
tänne asti
se katsoo

Verannalla
verinen täplä
jälkeen jäänyt
punertava karva
kuolleet puut
lämmittämään
elämään vielä kerran

liekissä
ikkunaan
niin lähelle, että
harmaa kangas
siihen kuva
kauniskin
kaihikyynsi raapii
esiin
valitusvirren
ei tiedä minkä muistolle

Ahmin
katseella
Vieläpä niinkin joistakin huolehditaan,
että syövät yli
siihen pehmeään
on niin ihana upottaa kätensä
Kerberokselle keltainen nauha
ja jonkun mielestään omistama luonnon kappale
tekee luonnollista kuolemaa
ja hyytäväällä kylmyydellä maailmaa katsovat
valuttavat lämmintä vettä silmistään
ja kieltävät piikin

Kesä terässä
terä ihossa
kaiken tuntee nahoissaan
jokainen juoksee
matolla
eikä se edes ymmärrä paeta
jalkojen alta

Mutta joskus vielä
edes kerran
jos saisi multakurkulle kostuketta
tämänkin näen
juon lammikosta, joka lepää
muovisen pussin päällä

Uskoako sitä itseään

nämäkö kuvat
todellisia?
Eikö näitä itse mielessään ole piirtänyt
kieli poskessa?

Kitarasoolo

Jalkojeni alle vielä maata
jalkojeni alle vielä maata
oma paino jalkojen päälle
jonkun toisen paino rinnalle
hillitsemään
poukkoilua.

KULLATUT

Alapiha leikkii
alapihan malliin
leikkivistä lapsista varoitetaan
roskakatoksen seinässä

Toisaalla
eikä niin kovin kaukanaakaan
isovanhempi ei pääse ylös sängystä
mummo uupunut
teollisuushalliin
herää epäily
se ei ole taas syönyt
lääkkeitäkään

Entinen suurtilallinen
tiputtaa pöytälevynsä
kerta kerran jälkeen
äitimäisen väsynyt hoitaja
nostaa
ja nostaa
kanssakärsijä kiinnittää
vittuillakseen

Mustikkamössön peittämistä
taaperon kasvoista
otetaan kuvia
mutta te,
aikuinen ihminen

Tuleva suurtilallinen
tiputtaa lusikkansa kerta kerran jälkeen
sitten luetaan iltasatu
ja lasketaan lampaista
isännäksi häntä kutsutaan
leikkisästi
koira ulvoo, kun ei saa paimentaa

Kalmalaulantaa
lampaiden mailla
vierailuaika on päättynyt.

ÄÄNEEN LUKU KUULLE

MAAN ALLA, PÄÄLLÄ

Vastarinta yltyy.
Lasta pinta kantaa
nahkakintaat hakkaavat
hyväksyvää rytmiä
kiskovat diskopallon
sillan alle
DJ:n jälkeen esiintyvä
Viron euroviisukarsintojen kolmas
pelkää
iskelmävihannesten paluuta,
tanko on rautaa
lihaksen maksimointi
takaa makuupaikan

Virtuaalivaluutta, lautta
kulkee sahan kautta, muovinukke
turpoaa, sitä saa vuolla
hallita tai kahlita
täysin anarkistinen, periaatteessa
valtaapitävät eivät pidä vallasta
uima-allasta kunnostetaan
altaan täydeltä maitoparta
juo virtuaalilyhteisönsä tuella
Agri-Colaa
vihanneksen lannevaate
kehu lähes vihapuhe
ei kitsastele, ritsa tuo vielä
järjestyksen maailmaan
vain harmaa talous on varmaa ja karisma
epävarmuutta luo
kuitti

Itkuinen kivi vierähtää
luolan suulta,
auringon kultaama punamulta
vuodattaa krokotiili-rock-kyyneleitä

ja meitä peittelee
helmeilevä kelmu

Taivaalta iskee elobeatles
eläkää pitkin hiuksin!
Yksin luksien määrästä
välittäkää, ontuva perustelu.
Elämän ja kuoleman Itä-Länsi-ottelu
punavalkoraita piparminttutikussa
olemme onnekkaita
imeskellessämme
nussikaa
kurkkunne puhki
mahdollisuus rikastua
rakastua,
immuunijärjestelmä
totta kai haluat rahaa
ja valtaa (sama asia)
ihminen tarvitsee rahaa
siihen
tinkimätön
jakamaton huomio
tulonsiirto, kuva iholla
piirtoheitin
immenkalvo
ikuinen.

MUURAHAINEN

Luulet liikoja itsestäsi
kuvittelet olevasi suuri,
voimakaskin
mutta voin kahlita sinut
 näin
kahden jalkani väliin.
Olet vain kappale taivaalla.
Soit kyllä kauniisti, sen myönnän.

Mutta mitä sinä olet Valon,
Kauneimman rinnalla?
Miten sinä voisit vetää vertoja
Hänelle
jota kohti ei edes voi katsoa?
Häntä, joka Lämmittää?

Katso nyt minua
olen lähes horroksessa!
Kelmeilet siellä, vanha ja väsynyt
tähtesi
en sylkisikään sinua kohden.
Eikä meidän kaltaisemme
liikuta sinua.

Myönnä!
Olet yön luomus.
Pintasi on kylmä,
kuin tuo kivi ja metalli ja
kaikki välissämme
myönnä
olet aivan kuin,
et ole muuta kuin
yksi luopio lisää
annat uskoa, että olet siinä, vaan
silti olet
kertakäyttöinen
häviävä

Helsingin juna kulki ohitse kello 18:04

KUU

Siinähan sinä sentään olet
hetken pelästyin,
että se ajoi ylitsesi
se peitti sinut näkyvistä
olet niin pieni
tiedäthän

olet perin merkillinen olento
luulin, etten voisi välittää sinusta
mutta olin väärässä
katson sinua, enkä tiedä
mitä näen, katson
ja painan pääni

eikä tätä ole tehty helpoksi
meille,
sinut on kahlittu paikoillesi
minut on jätetty heitteille,
iäksi kiertämään
ja sinä haluaisit liikkua, nähdä
kaiken,
ja minä haluaisin levätä.

Ainoastaan en luota sinuun
kun esität itsesi noin
erityisenä, ainutlaatuisena
siinä kyllä myyt tyhjää
mutta se taitaa olla siellä tapana.

Et tunne olevasi yksi
tunnet olevasi osa monesta
tunnet olevasi kokonainen vain
osana
ja silti tulet vaivihkaa siihen,
salaa katsomaan minua,
sinua kadehdin.

Tiedätkö, kuinka kovaa ne osuvat?
Tiedätkö, kuinka minua sattuu?

Ne jättävät jälkiä.

Mutta otetaan lusikka käteen, kaunokaiseen
ei tämä onnistu
minä olen lopultakin paljon suurempi
kuin osaat kuvitellakaan,
en voi sitä mitenkään todistaa,
mutta toivon, että uskot.
Ei meistä kumpikaan uskalla,
saattaisit nähdä pimeän puoleni
eikä toinen meistä ole siihen valmis...

En kuitenkaan halua hylätä sinua,
aion palata
kerta kerran jälkeen
haluan nähdä sinut
ja jatkaa.

Kestätkö sen?

LUISTAMISEN TAITO

Tällä kertaa saatan loppuun asti.

Tanssimme jäistä alamäkeä sileäksi, minä vien. Näinkin kylmällä maa sulaa jalkojemme alla. Ehdoton ei-vastaus kaikkeen ja instrumentaalikaraokea. Saatana tätäkin länttiä täällä, piru periköön sen punaviinitahran, keikkapaikan, kaiken. Otanta on toki pieni, mutta tässä kaksin sanoisin, että meillä ei ole tulevaisuutta senkään vertaa kuin sillä meteorilla, joka painelee tästä satakunta kertaa ohi ennen kuin päättää tämän maattoman vaelluksen. Jatkamme tästä vielä hetken, arvioimme krapulahien kastelemia hengentuotteita, puhumme tasa-arvosta muodikkaissa tai tahallisen epämuodikkaissa tai välinpitämättömissä vaatekerroissa piilotellen, syömme muovista ruokaa, teemme muovista aamukasteen, joka kestää kauemmin, kiitämme vanhempia kasvatuksesta, jonka tuomitsemme, rakastamme sukulaisia, jotka tihkuvat vihaa, jaamme omaisuuksia ajatuksissamme, itsellemme. Kiellämme seksuaalisuuden, joka estää meitä toteuttamasta omaa seksuaalisuuttamme, raivaamme pellon, jolla kasvatamme puolikypsiä vihanneksia, näemme totuuksia, joita kuuluisi puhua kielillä.

Kommentoit, painan puolivillaisella. Huudan pärjääväni, ei hätää, EI HÄTÄÄ! Näillä jaloilla kuuluu kävellä, vaikka olisin ne altani riistänyt, ne saisi antaa jollekin pyörätuolipotilaille, joka käyttäisi niitä paremmin. Taksi maksaa vitusti. Keittiö on jo kiinni. Mikrolämmin muistikuva sairaasta vuorokaudesta, joka tuntuu edelleen keskisormea näyttäessä. Täällä sitä taas kahlataan jossain pusikossa. Tekee mieli levähtää. Olisi paras jatkaa. Löydämme vartalostamme pisteitä, joita painamalla olemme taas pilvessä ja nuoria ja otamme huonolaatuista videokuvaa ja tuollainen oli silloin vartalo eikä siitäkään ole kuin valovuosi. Värikäs ape ei ole tarpeeksi itsensä värinen, joten on sekoitettava lietettä ja liuottimia tehosekoittimessa,

näin väri palaa kartalle. Kartan mittakaava on aivan päin helvettiä ja niin sitä ymmärtää olevansa kohta perillä.

Kaatuminen käy lähellä, laulaminen käy mielessä. Sanoja ei kuitenkaan muista, vaan kehittää omia tai yrisee menemään jokseenkin oikealla melodialla, tempo laahaa. Tätäkin voi pitää hetkenä, tätäkin voi pitää merkityksellisenä. Katson sinun perääsi, ei, kyllä se on vielä kiinni otettava. Ja pidettävä. Itsekkäästikin. Portaikko on paha. Hiljaa hyvä tulee. Peittely menisi jo vähän liiallisuuksiin. Silmät kiinni. Jossain joku jatkaa vielä. Ulos.

MILTÄ ASIAT NÄYTTÄVÄT

Useammalla kuin yhdellä nimellä
tunnettu metsästäjä
jännittää jousensa
ja on syytäkin,
nimittäin tämä härkä
ei ole saapunut
areenalle,
himoa ja kiihkoa hohkaavan yleisön
keskelle
joukon, jonka yhteisestä suusta
pärsky verinen vaahto
eikä se aio täältä poistua
miekat niskassaan
vaan verta sarvissaan,
jos niin on oleva.

Mutta niin kuin on väkijoukossa
kauneuden kaipuu, niin kuin he
haluavat nähdä punaviitan kaaren
välähdyksen aurinkoa vasten
veronican
väsytyksen
uhrikuoleman
eikä sillä uhrilla niin väliä
niin on metsästäjämme turhamainen
eikä hän tapa ruokkiakseen
ei syödäkseen, vaan
repiäkseen sarven
ripustaakseen sen vyölleen,
riistääkseen härän väen
väkevän olennon.

Metsästäjä on valmis
enää on jäljellä se vaikein
päästää irti
nuoli vapautuu huumaavaan vauhtiin

iskee uhriinsa
taivaan vasaman lailla
työntyy niskaan
repii tiensä
kudoksen läpi
eläin yllyttää itsensä vihaan
ja kauheaan koston
tanner ottaa iskuja vastaan
niin kuin taistelijatkin
metsästäjä ei ehdi väistää
sarvi puhkaisee keuhkon
äläkä sääli häntä,
älä hetkeäkään epäile, etteikö
hän olisi tehnyt hirvittäviä asioita eläimille
kulkulupien maassa, lukittujen
ovien takana
ja ehkä tästä syystä hänen koiransa
eivät nyt häntä auta,
ja kaiken kaikkiaan
rauha on pirstaleina.

Saalista vain
kaikki
taivaan meri alkaa raivota
karhuemo puolustaa pentuaan
lohikäärmeen korventavalta hengitykseltä,
tuoliin sidottu kuningatar
kahleista vapautettu tytär
koko perhe, ranteet vereslihalla
kaikki pakenevat kalman väen tanssia
koska he tietävät, mitä tapahtuu
kun meren voima kääntyy vastaan
siamilaiset repeytyvät irti toisistaan,
eivät päässeet pakoreitistä yhteisymmärrykseen
nyt kumpikin vajaa
ja verta valuva
veri houkuttaa paikalle lisää uhreja
tämä ei ollut minun tahtoni
mutta väistämätön kohtalo
ei kysy aikaa

ei paikkaa
tuhat turhaa ruumista
maan vuoksi murhattuna
ajautuu taivaan rantaan.

Korskeat kuohut,
kärsivät pärskeet
väistyvät, unesta esiin
julman kokoinen laiva
kannen alla lapiohommissa
kuolleiden omaiset
kärkiä, ruutia, virtaa vastaan
alus laahustaa
mutta kenen lipun alla
rauhaa turvaamassa vai
taloudellista riippumattomuuttaan
terävä räiske alkaa kylvää
lyijyä valopalloihin.
Haavojen valtaamat
vielä tajuissaan, oksentavat
verta
kahdella jalalla vielä
tai neljällä seisovista sitä myös heidän
päälleen roiskuu
verta spray-purkista
kuristua, kurkottaa
nuolla tuonpuoleisen kaulaa.

Väärän päätöksen teki
päällystö,
meri ottaa omansa
aina,
hurmeinen näytelmä heijastuu
maan merestä
pursi vesimassan puristuksessa
kuin tinapaperia
kahden meren rajalla
punertaa
kurkut korahtelevat
rauhassa.

Härkä on rei'ittänyt
metsän miehen,
vyö on jäänyt sarveen kiinni
härkä ravistaa sen ilmaan, vapautuu
ei ole hyvä pyrkiä voimakkaammaksi kuin mitä on
laskeutuu
ruumiin ylle
vyötäisille
muiden maailmojen tahrима meri
häipyy
ja häviää hämärän härkä
valoaaltoihin
aaltoliikkeeseen
kaiken maailman katseita pakoon.

KUPLIVA LAULU

Rystyset punoittavat
viime viikon jäljiltä
lattiallani lojuu
noin kymmenisen euroa

Avaan pari ovea
ja katson alas viemäriin,
jonne palasiani on huuhtoutunut
miljoonittain

Katson peiliin ja näen
alati kasvavan,
värikkään
kuplan.

Se on kauneinta, mitä olen saanut tänään aikaan.

*Puhallan
Puhallan*

Saippuoitu vesi pyrkii
kuplan muotoon, koska
sen pintajännitys on pienempi
kuin tavallisen veden.
Siksi se ei pyri pisaraksi,
kuten tavallinen vesi tekee.

Kupla voi hajota jo ilmassa,
jos ympäröivän ja sen
sisältämän ilman
paine-erot kasvavat
liian suuriksi.

Kupla vajoaa kohti lattiaa, koska
sen sisään hengittämäni hiilidioksidi on
ILMAA RASKAAMPAA

Niin se vajoaa kohti lattiaa.

*Pubkean
Pubkean*

*Liian myöhäistä,
itseäni tasapäistän
vasten lattiaa tai
patteria
seinät
täynnä
harmaata massaa*

VÄSYNEENÄ

Luonnonvalo on kuolemaa
puolensa valitsee jokainen
vainoajat näkevät sen,
korvia sokaisevan
veren ääni
kaikui jo yön myönnytysten
peitossa.

Lehtolapset merkitsevät
itsensä muistiin kuuluttamalla
käyttävänsä kohtuuttomasti
mitä tahansa.
Toinen, hallitsevampi
vanhemmista
peittelee kelmulla.

Tästä emme tiedä mitään,
vaikka joka päivä näemme
uuden koulukuvan
jälkikäteen käsitellyn.
Välittämisen lämpö
on verihymällä mässäilyyn
peittynyt.

Kärsimysnäytelmä käsitellään
kiehnäämällä lakanan alla
seurana yleensä omaa hikeä
ja kiinnitetyt silmät.
Terapiamielessä joku pitää
jotain vieressään ja onnekkain
vartalolla peittää vartalonsa.

Kosteusvaurio silmäkulmassa
massa muuttuu malmiksi,
ostokassit eivät täyty
foliosta.

Rakastelun valaisevat
loisteputket ja liesituulettimet.

JÄÄNNÖS

Tyttölapsi on saanut liukumäestä tarpeekseen. Lehtien ruumissäkkien lomitse hän pujottelee kohti auringonlaskua, tänään taas vähän aiemmin kuin ennen. Hänen pyöreät tiukusilmänsä helähtelevät kävellessään. Lähteminen on tänään helpompaa kuin eilen. Ilma on pakkaspysähdyksissä. Jossain joku lämmittää puulla, kertoo nenä.

A-olutta nauttiva turilas haukkoo päivän ensihenkäyksiään. Taisi venähtää aloitus entisestään. Punakkana hän laahustaa jotakuinkin samaa vauhtia kuin kipristyvää ilmaa nuuhkiva tyttö toisella puolen kävelykatua. Muut kulkevat terävämmin askelin, mukulakivet valittavat korkojen iskiessä kipeästi.

Vaatteistaan tietoisin kauluspaidan sisus nostaa väkisin katseensa tarkastaakseen reitin selvyuden. Haittayksilöitä kaksi, paljastaa nopea skannaus. Varmasti kuselta haiseva kurtunaama tällä puolella, pyöroovien kohdalla face-to-face-hamppuaivo. Huomaamaton kaarros oikean kautta aloitettava.

Muutama kulkee huomattavan taidokkaasti selkä seinää vasten, häiriötekijöiden vasemmalta puolelta, mutta valtavirta ohittaa aallonmurtajat oikealta. Tyttö kulkee virtaa vastaan, hänet kumotaan vain kaksi kertaa.

Väljemmillä vesillä neito ottaa jalat altaan ja hypähtelee kuolonkalpean ja -kankean ruohon päällä, ei nyt mitään erityistä päämäärää kohden. Elämää sekin. Joskus sitä vaikka haluaa tuntea havujen raapivan ja tarttuvan hiuksiin. Niin hän vaeltaa jotakuinkin keskelle metsikköä. Hänen lasittuneissa silmissään tuntuu olevan jokin erikoinen suodin, koivut kellertävät auringon puolelta, mikään ei tunnu olevan aivan oikean väristä. Ei toisaalta vääränkään.

Ei hän tahdo siitä lisää tietää. Hän seuraa liikenteen ääntä ja löytää itsensä moottoritien liepeiltä. Autojen katotkin näyttävät kauniilta, kun vähän aurinko niistä kimpoilee ja itse katsoo yläviistosta. Tyttö istahtaa reunalle ja hakkaa kalliroleikkausta kantapäällään. Tuossa

on verisiä jälkiä, on joku tainnut ajaa jonkin eläinpolon päälle. Ja ainakin sataaviittäkymmentä, kun on tuohon asti lentänyt. Huulet ovat myös verillä. Liukumäki ei vastannut suudelmaan.

Pian kännykkä värähtää äidin kaipausta ja tyttö päättää palata kotiin.

Herään pensaikon keskeltä. Kuumehoureet ovat hellittäneet, ainakin toistaiseksi. Tajunnan mittarina toimii halu nousta ylös. En pääse. Oranssi, valheellinen valo pujahtelee oksien välistä valaisemaan minua. Tällä kertaa nielen helposti olotilani, jokin ilmassa on, jokin saa haluamaan ylös, jokin ajaa näykkimään kuivia, kylmiä oksia muka ravinnoksi.

Vaikenen kuuntelemaan tuulen kuivattavaa suhinaa. Ilma virtaa. Nostan rikkinäisen kypäläni silmiäni eteen. Ei se hääviltä näytä. Lienen melko räsyinen muutenkin olemukseltani, toisaalta väliäkö tuolla tällä hetkellä. Pelkoni ja heikkouteni saavat liekin sisälläni lepattamaan. Mutta ei, ei tähän sovi jäädä. Ei tähän sentään. Kaiken maailman haaskapaskiaisten tökittäväksi ja näykkittäväksi. Tähän en mätäne.

Onnistun ponnistamaan ylös. Takaisin metsään on päästävä. Lähden nilkuttamaan pinnoitetun tien suuntaisesti, etenen kaiteen ja pystyyn leikatun kallion välissä. Janottaa.

Joskus olen nähnyt tätä samaa reittiä käyttävän paljasjalkaisen miehen. Se kantoi paljon painoa selässään, mutta vihelsi silti iloisesti, kilpaa siipiveikkojen kanssa, pysähteli ihailemaan tienvieren kasvustoa aika ajoin. Se äkkäsi minutkin, katsahtaessaan ylös kohti taustakuoronsa asuinsijoja. Kilpalaulanta. Mies vastaan luonto. Teki mieli paeta katsetta, mutta jäin jostain syystä tuijottamaan.

Havaitsen edessäni uuden harmaan sävyn. Jokin, ei nyt ihan kiillä, mutta jotenkin heijastaa tuota esanssista tienvarren valaistusta. Havaitsen sen muovipussiksi. Pysähdyn juomaan vettä pussin päälle muodostuneesta lätäköstä. Vesi antaa uskoa.

Jatkan myöhenevään yöhön, vaellus on masentavaa ja yksitoikkoista, mutta jatkan, jatkan, jatkan. Tuosta taitaa päästä ylös. Kiipeäminen on helvetin hankalaa ja tuottaa

tuskaa. Joudun lepäilemään usean tovin matkallani, ja kun kivikko käy liian vaikeakulkuseksi, on jatkettava vielä pienen matkaa loivasti alas viettävää mäkeä, vaikka sen tietää johtavan lähemmäksi ihmisten sijoja. Vaikka on pimeää, sen tietää, siellä on elämää. Huomaan edessäni hiekkaisen tien. Sen reunaan tallustelemalla saattaisi päästä helpommalla. Näin päätän tehdä. Mutta ensin hetki lepoa. Pakko.

Toisiinsa kiinnittyneet ihmiset vaeltavat jonoissa. Saavat meistä kiinni, tekevät neljä kulmaa jokaiseen, asettavat laatikoihin.

Vesi nousee jokien pettyessä kahlitsijoihinsa.

Kuplamuovi kelluu pintavaahdon joukossa.

Savu nousee kaikkialta, mutta jatkuva hätätiedote kertoo sen johtuvan kylmyydestä. Sivilisaation irvikuva kirkuu sireeniensä ilosta, jälkikasvulle seireeninä, nämä nauhattuna tila-auton penkkeihin kiinni, etteivät pääse estämään oikeuden toteutumista.

Ryppäät suihkuttavat deodoranttia ilmaan ja laukkaavat yhä syvemmälle. Silmäluomensa nurin kääntäneet hylkiöt vetävät muovipussit kasvoilleensa ja syyttävät tulitikkuja.

En osaa sanoa heräänkö oksentamiseeni vai oksennanko herättyäni. Vatsahapposade tipahtelee suustani kuolevien ja kanervien sekaan. Pakotan itseni jatkamaan, vieläkin. Neulatyynyinä jalkapohjani syyttävät minua jokaisesta askeleesta. En voi enää pysähtyä. Tiedän, etten pysty jatkamaan, jos niin teen. Elämän lämpö on jo jäänyt jälkeen. Eivät kaikki voi selvitä. Ei se niin mene.

Huomaan yöelämään tottuneiden katseiden jo pureutuneen niskavilloihini. En jaksa välittää. Eihän sillä loppujen lopuksi väliä ole, kuka minut syö, sitten kun aika on. Hyödyksi jos sitä saa jäännöksenäkin olla, niin riittäähän se. Pakko sen on riittää. Turha sitä on marttyyriksi ruveta, vaikka olisikin saanut ristiturpaansa ja heittänyt henkäyksensä jäädyttävällä lyhtykujalla. Huomaan katulamppujen värin vaihtuneen oranssista luonnottoman valkoiseksi. Jahti on päättynyt.

Jään lepäämään kirkasvalolampun loisteeseen. Eipähän tarvitse pimeässä.

Olen ummistaa silmäni, mutta ne räpsähtävät auki, kun ensimmäiset hellät hiutaleet heijaavat taivaalta kuonolleni. Ylläni alkaa tanssi. Katson, kuinka lumi hipsuttelee valaisimen ohi. Se on kaunis näky. Tuhisen hyväksyvästi. Lehtien peittämä hautausmaa ilmoitetaan kadonneeksi, valkokangas laahustaa kaiken peitoksi.

Vieläköhän tuohon kehtaisi muutaman jäljen jättää?

Satunnainen tuulenpuuska pyyhkäisee ajoittain hippusia ylöspäin, taas kohti taivasta. Maltan odottaa, luotan siihen samaan voimaan, joka minua painaa maata vasten, joka joskus, ehkä unissani, painoi toista elävää minun kehoani vasten. Kyllä ne alas tulevat. Lunta kertyy ylleni, se viilentää polttavaa rintaani, helpottaa kuumotusta ja kipuakin. Hieman.

Olisiko kuitenkin niin, että valot ovat vasta sammumaisillaan elokuvateatterissa?

Työnnän kieleni ulos. Voin hyvin.

Aikani haikailtuani varistelen sokeriharson yltäni ja onnistun kuin onnistunkin nousemaan. Lähden etsimään suojaa, ylittämään peltoaukeaa. Tyttö katsoo kulkuani sisällä, kynttilän valossa. Hengitys tarttuu lasiin ja piilottaa minut. Äiti kieltää koskemasta ikkunaan rasvaisilla sormilla. Tyttö painaa rikkinäiset huulensa lasia vasten. Vajoan varjoihin. Kuljen täysin ääneti, kuorrute ei ole vielä ehtinyt askelluksen paljastavaan vaiheeseen. Tuolla taitaa olla jokin pieni kolo, kyllä sinne tämmöinen pieni mahtuu, kuuraisen juuren kainaloon. Lipitän pienen lammen riitteistä pintaa. Sitten ryömin etukäpäläni varoen pimeyteen.

Siellä on Nöpö. Talvikarvassa. Puhtaana, itkettävän kauniina. Minut huomattuaan pää painettuna.

Jään matkan päähän hytisemään.

Hän käy minuun kiinni. Minä hamuan hänet otteeseeni ja toivon tämän olevan tässä. Käperryimme toistemme lämpöön, yritän pysyä valveilla, tämän kerran. Viereesi nukahdan.

Herään yön pimeydessä. Ei kuulu mitään, rauhoitun. Sydän hakkaa, mutta hyvin. Nöpö hengittää hössyttää vieressäni, vetistelen hieman. En saa ajatella huomista. Saavuttaahan maailma minut joskus, mutta ei sen tarvitse sitä vielä tehdä. Ei tänä yönä, ei tässä valossa. Kuoleman huokaus kaikuu puiden rungoissa. Suljen silmäni ja avaan ne uudelleen. Nöpö on edelleen vieressäni. Taivaalla kiertää kuu ja pakastaa ravintomme, mutta kaikki odottaa vielä meitä, odottaa vielä kerran sulavansa. Kuu tarkkailee meitäkin kierroksellaan, katsoo asioiden olevan mallillaan ja lupaa tulla uudemman kerran. Viheltelee mennessään, alaston oksisto hivelee sitä hyvästiksi. Näin sitä kuuluu asioiden olla.

Katsahdan viereeni.

Rakastan Nöpöä, eikä kipu saavuta minua.

VÄSYMÄTÖN

Vielä minä otan sinutkin
ja pakotan tähän lähelle
enkä muista, mitä lupasin tänään
ja kuolaimet ovat huonosti ja
maistan niissä veren
ja perimän
kulmahampaat ottavat vallan
eikä kypsennys ole välttämätön,
koska ruosteen punerrus
vie kaiken kiinnostuksen
eikä ollut tarkoitus näin äkkiseltään
näyttää tätä kaikkea tai
kertoakaan, mutta
on jatkettava tätä samaa ilman
kiusallisia kysymyksiä

ja samaan hengenvetoon

on todettava

kuolleeksi.

HELVETILLINEN METELI

Rupiset kurkut,
urkurille riittää 8000 pilliä
tehdään hitti
valloitetaan maailma

kurja rauha, kupru
muovikupla,
ihmisen käden merkki
herkkä lasiastia, tabletti
pirstaleina.

Kohtaus.
Koko kansan sankarin,
urhon ruho
varrastetaan
kypsennetään karrelle,
ota, poika, makkaraa,
siinä on kolesterolia ja karsinogeenia.
Raavi parastasi,
kuori itse itsesi verisesti
näyttämölle,
herkuttele perusteellisesti,
eriskummallisesti.

Älä näyttele.
Vakioi, avioidu.
Tee riskiarvio.
Tarvitse.
Ylläty, hylkää.

Mitä ihmettä sinulle merkitsee numerosarja
2-2-9?
Kenen ääni vastaa sieltä, vai
onko joku syntynyt syyskuun
loppupuoliskolla?
Minä kysyn ja

SINÄ VASTAAT
En ymmärrä sinua.

Valoton kylmä valvottaa, polttava
lasipallo ei riitä lämmittämään,
säästetään kuluissa, vaikka ulkomaailmassa
jatkuvasti sinulle ja meille
uhrataan turvetta.

Niin, sinähän olit se,
Jumala?
Sinulta sai pyytää,
sinua ei saanut syyttää?
Kaiken hallinta on toki vaikeaa –
haista silti vittu.

Jaa, anteeksi
ethän sinä sittenkään
kirkastit kasvosi puoleeni
erehdyin.
En minä pahalla.

Varmaa on vain se,
että kaikki tämä on harhaa
ja parhaassa tapauksessa
on lämmin, ei ole mitään
välissämme, vain
nahkaamme hankaamme
vastakkain
tai meitä tarkkailee
mesikämmen, tähän mennessä
en ole hämmentynyt,
todellisuus ei muistuta itsestään.

Saisikohan tämän ikuistettua,
3D-tulostettua ennen kuin
taas joku tuo ruiskun
ja puhkaisee?
Se päivä on nimittäin koittava
se kauhea ilon ja onnen päivä

palatsi ja patsas valmistuvat
lopulta
kuutammo
ja sen seitsemän siskoa
palaavat alasti,
lapasitta palelevat
ja etsivät luonnosta itseään
ja itsestään luontoa
katsomalla peiliin,
miltä tuntuu raiskata itsensä?

Turha uhrilahja, hyödytön
murha, paras on pysytellä
piilossa,
toivottavasti olen silloin töissä,
toivottavasti ei ole palkkapäivä
vaan ei, harvalla on varaa
ravintoarvonta,
pääkalloja, lottopalloja,
viimeinen käyttöpäivä
eilen, tänään ja huomenna,
ikuisen kesän mailla
käydään vesisotaa,
herään hapetta
olen kasvattanut kidukset.

Maan raossa akvaario
turvapaikka, universumi
ruoka yllättää terävällä metalliesineellä
repii posken rikki, itkettää
eikä sillä kai väliä

sillä todella on niin,
että lepään, väräjän
hämärässä, arkana
välillämme on vain kaksi seinää,
ikuisuuden ilmalento,
sitä enää tahdon yrittää.

Voinhan minä, jos sinä haluat

ei se siitä kiinni ole
jos tämä on totta,
jos tämä tapahtuu
ja todella haluat
voinhan minä tarttua käteesi
mutta sinä päästät irti.

Varjomaailman valoraajat
raatelevat, yrittävät raahata
tässä raja.
Toisaalla orpo roskaa,
jatkuvasti styroksi hankaa styroksia
kuristava ääni
toisaalla kuolettava metallinen kalske
kahlekuninkaat pakenevat raatoja
ja toisin päin
ja kaikki purevat
tappaakseen

joku saa otteen
leikkaa sillan
valtimo auki
veri lasketaan
se juoksee pois kudoksista
poikkiviiltoja
vielä tajuissani
niska poikki
perkuujätteet
lemmikeille.

Kaunis laulu hukkuu
kirkuvaan lapseen,
veriseen metalliin,
meri täynnä elottomia
ei enää yhtäkään ruumista
ei mahdu
saalista
ja ravintoketjun huipulla juhlivat
kannibaalit.

JA VIELÄ

”No, unohditko? Näitkö sanat ilman merkityksiä, kuulitko kappaleet ilman säveliä?”

Rytmi on tärkein. Rummut kumisevat rinnoissamme ja määrittävät askeltemme tahdin. Sitten sitä ottaa tavakseen huomauttaa siitä, että toisen sydän hakkaa. Siitä voi olla kiitollinenkin. Jos uskaltautuu niin lähelle, että huomaa toisen sykkeen kiihtyvän hipaisusta, voi ainakin kuvitella, että tämä kaikki näyttäytyy vielä eri valossa, kaikki sanat tarkoittavat aivan muuta. Voi toki olla väärässäkin. Se ei kuitenkaan välttämättä ole kiinni siitä yhdestä hetkestä, älä kannna siitä huolta. Voi olla muutakin kuin kerralla kuvattu sydänkohtaus.

Kasvojasi kätkevät vielä yksittäiset verikarpalot. Kanssasi matkanneita syömäkelpoisia osia heitetään pois. Sinun kahleesi katkottiin väkivalloin, sinut vietiin hänestä, sitten häneltä, revittiin ulos, vaikka hetki sitten kaikki oli hyvin, vesi ei kirvellyt silmiä, ravittiin. Nyt kumpikaan ei voi enää olla samalla tavalla onnellinen. Olet löytänyt tiesi kaupunkiin, jossa loisteputket säästävät silmät aidolta valolta. Valo on toistaiseksi pahasta. Ja on se niinkin, että siihenkin, kaikkein kauneimpaan valoon, kyllästyy. Jokin sisimmässä kaipaa jo punaista, ruskeaa, keltaista, valkoista, kylmyyttä, lämpimiä juomia. Kaikkeen voi kyllästyä. Voiko sinuun?

Älä kerrokaan. Kyllä minä sen sitten huomaan. Tulet kaipaamaan elämäsi elokuvamaisia käännekohtia. Älä. Elokuvassa ne kestävät ehkä vartin, pari, ennen loppukohtausta. Elämä kaipaisi erikoistehosteita. Sitten kun konttaat asfaltilla rystyset halki ja pää täynnä onnellisia loppuja, saatat huomata, että tässä pätkässä sinä et ole päähenkilö. Vaikka sopimuksessa lukisi mitä. Kätesi puutuu ja toivot vain nukkuneesi sen päällä.

Tulen käyttämään sinua. Olen pahoillani. Sinut revittiin ja kahle katkaistiin ja nyt olet täällä ja teet minut sairaaksi onnesta. Jos sinusta siinä sivussa tulee sairas, ravitsematon ja sätkähtelevä, lupaan leikata langat. En kuitenkaan välttämättä onnistu. Jos kätesi tärisyvät taas lounastaessa, voit syyttää vain itseäsi. Silloin jää omalle vastuullesi etsiä sakes. Toivon, ettet käytä niitä väärin, mutta ymmärrän, jos niin teet. Valta huumaa sinut, satut olemaan ketjun yläpäässä ja tunnet, kuinka kaikki muut lenkit roikkuvat varassasi. Käytä saksia taiten. Lajisi tuntien saatat perustaa taas uuden maailmanvallan, sitoa lisää hiiltä itseesi ja vapauttaa itsessäsi piilevän energian palamalla. Silloin hohkaat lämpöä, ja kaikki tulevat kädet ojossa luoksesi eivätkä ymmärrä väistää. Tai sitten katsot sivusta, kun joku muu tekee tämän kaiken. Luultavammin niin. Olet yksi lämmittelijöistä. Se ahdistaa.

Älä huoli. Kosketa omaa otsaasi. Niin minäkin tulen sinulle tekemään. Kosketa vatsaasi. Senkin minä tulen tekemään. Niin tekee ihminen. Koskee otsaa ja vatsaa ja havahtuu ajattelemasta. Mitä sinä ajattelet? Mitä tunnet? Mitä syöt mielelläsi? Näin sinulle tehdään lukemattomia kertoja, jos olet onnekas, ja sinä olet. En pysty lupaamaan sitä, mutta kaikkeni tulen tekemään. Näin sinulle tehdään ja opit, että se on turvallinen tunne ja toivot, että joku tekee näin aina ja opit luottamaan siihen etkä ajattele jonkun vain yrittävän päästä tarpeeksi lähelle katkaistakseen kaulavaltimon, vaan uskot ihmiseen, et ehkä muuten mutta tähän yhteen, päihtymyksen tunne on tiessään, samoin nälän. Ainakin hetken.

Tämän takia sinut tänne revittiin. Ravintokahle katkaistiin, verisesti, jotta et olisi pakosta riippuvainen, vaan saisit olla. Jos tämän teet, en usko sinulla olevan hätää. Kauneimman valon paluuseen voi toistaiseksi luottaa, koko kirjo leviää eteesi. Sateenkaarenkin näet vielä. Uskon niin. Se tapahtuu valon ja veden kamppaillessa, älä pelkää kumpaakaan.

Älä pelkää. Täälläkin huudan lähinnä minä,

Isäsi.”

SISÄLLYSLUETTELO

KAHLEISTA	5
KESTOMENESTYJÄT	6
KAUNIS PÄIVÄ	8
HÄPYÄ	10
SÄÄLIMÄMME	11
KAIKESSA	14
KATKAISIN	15
LUETUIMMAT	17
SEURAAVA	19
OSALLISTU ARVONTAAN!	20
ALENNUKSIA	23
JAKO	25
ENNEN KAIKKEA	27
KUOLINNAAMIO	29
VALIOT	31
RUSAKON JUOKSU	33
VÄLIPUHE	39
MIES JÄRJESTÄÄ KOHTAUKSEN	41
PRINSESSA	47
KISKOT MERELTÄ	49
TOIMISTOSSA	53
KARAOKEA EI LAULETTU	55
SYYS	56
KESKIMMÄINEN	58
KULLATUT	61
MAAN ALLA, PÄÄLLÄ	64
MUURAHAINEN	66
KUU	68
LUISTAMISEN TAITO	70
MILTÄ ASIAT NÄYTTÄVÄT	72
KUPLIVA LAULU	76
VÄSYNEENÄ	80
JÄÄNNÖS	82
VÄSYMÄTÖN	87
HELVETILLINEN METELI	88
JA VIELÄ	92

